

2.slávnosť vianočná – 26.12.2018

Radosť v bolesti

Milosť a pokoj od Pána Ježiša Krista nech sú s nami.

Skutky 7:54-60 „*Keď to počuli, zúrili v srdci a škripali zubami na neho. Ale on, plný Ducha svätého, vzhliadol k nebesám, videl slávu Božiu a Ježiša stáť na pravici Božej i riekol: ajhľa, vidím nebesá otvorené a Syna človeka stáť na pravici Božej. Oni však skríkli mohutným hlasom, zapchávajúc si uši. A potom jednomyselne sa oborili na neho. Vyhnali ho z mesta a kameňovali. Svedkovia poodkladali si šaty k nohám mládenca, menom Saul. A kameňovali Štefana, ktorý sa modlil: Pane Ježiši, prijmi môjho ducha! Potom pokľakol, zvolal silným hlasom: Pane, nepočítaj im tento hriech! A len čo to dopovedal, umrel“.*

Včera sme sa radovali z narodenia Božieho Syna a dnes čítame text plný smútku a bolesti nad nevinnou smrťou Božieho služobníka. Nejde nám to dokopy: radosť a smútok – buď jedno alebo druhé a nie takto počas jedných sviatkov texty o pozitívnych aj negatívnych udalostiach. Dnešný deň akoby predznamenával to, čo sa v živote bábätka z betlehenských jaslí udeje na Veľkú noc a čo naznačujú aj mudrci svojimi darmi. Zároveň nás dnešný deň upozorňuje a svojim príbehom nás priťahuje k nasledovaniu tohto betlehenského dieťaťa.

Tieto príbehy – vianočný o narodení Krista a vianočný o smrti Štefana – majú veľa spoločného. A majú spoločné znaky aj s našim životom. Spájajú ich veriaci ľudia, ktorí za vieru v Krista zomierajú, zlí ľudia, ktorí nedokážu akceptovať inakosť a mieria na ňu zbraňou, spája ich otvorené nebo, ktoré sa začalo príchodom Ježiša na túto zem a do dnešných dní sa nezavrelo. Tieto vianočné príbehy s našim životom spája aj prizerajúcich sa ľudí, ktorí by všeličo mohli zmeniť, ale nemajú na to silu, odvahu či ochotu. A napokon spája príbeh Ježiša a Štefana aj nás odpustenie, ktoré dávame či prijímame.

Z tohto pohľadu druhý sviatok vianočný teda k Vianociam neodmysliteľne patrí.

Štefan je v Biblii charakterizovaný ako človek plný viery a Ducha svätého, ktorý svoju dôveru v Pána prejavoval aj službou bližným. Nebol to len taký zbožný, vlašný kresťan, ktorý občas príde do kostola, z času na čas sa pomodlí, pred sviatkami ide ku spovedi, niekedy niečo obetuje, lebo sa to patrí, zaplatí si cirkevný príspevok a ak sa mu chce, tak občas povie o tom, čo pre neho Pán Boh urobil. **Štefan bol bytostne presvedčený a prešpikovaný vierou v Ježiša Krista. Viera bola jeho životným štýlom, Ježiš bol jeho životom, a nádej**

bola cestou do budúcnosti. Preto, keď prišlo k tomu, aby svoju vieru dokázal, neváhal a konal. Najprv ako diakon, ktorý pomáhal v cirkvi bez reptania a neskôr ako svedok Ježiša Krista, ktorý bol ochotný ísť aj na smrť za svojho Pána.

Štefan je pre nás príkladom. Pre nás, ktorí svoju vieru často prežívame vlažne. Ktorí formálne patríme Kristovi, ale naše srdce je vzdialené Jeho princípom. Štefan je príkladom pre nás, ktorí stále reptáme, ak konáme nejakú službu, rýchlo sa jej vzdávame a keď nie sme ocenení, opúšťame cirkev. Je vzorom pre nás, ktorí vyzdvihujeme svoju vieru a službu, akoby tí druhí nerobili nič. Štefan je vzorom pre nás, ktorí ani netušíme, čo je to prenasledovanie pre vieru a už vôbec, aké to je zomierať pre Krista.

Nechajme sa inšpirovať životným príbehom Štefana a samozrejme aj Ježiša Krista. **Obaja obetovali svoj život aj kvôli nám. Ježiš, aby nás zachránil z hriechu a Štefan, aby nás slúžil ako príklad.** Dnes sú kresťania, ktorí zomierajú pre svoju vieru v Ježiša – myslíme na nich v modlitbách a buďme aj my takými svedkami, ktorí pre Krista dokážu aj žiť aj umierať.

Zomierajú preto, lebo nie všetci veria v Boha, nie všetci Ho rovnako ponímajú, nie každý vidí v Ježišovi otvorené nebo. Aj pri umučení Štefana to vidíme. ***Štefan videl vo všetkom utrpení Krista a s Ním teda aj priestor, ktorý mu bude darovaný. Vedľa neho stáli jeho mučiteľia a tí nevideli nič.*** Tak veľmi ich zrak zakrývala zloba, hnev, cítili sa Štefanom provokovaní, mali pocit, že ničí ich vieru, že nevideli Toho, o kom radi hovorili a ku Komu sa ako národ hlásili. Nechceli to vidieť ani počuť.

Veľmi sa svet nezmenil, tak isto pristupovali k Ježišovi mnohí Jeho súčasníci. Tiež v Ňom nechceli vidieť Spasiteľa a Pána. Nechceli počúvať Jeho reči, nedokázali rozoznať Jeho moc v zázrakoch a na kríži v Ňom nezbadali svojho Záchrancu, iba zločinca. **Keď človeku zahmlieva zrak jeho neochvejné presvedčenie, hoci nie je správne, ak človeku zapcháva uši jeho vlastná pýcha, potom nemôže vidieť otvorené nebo ani počuť Boží hlas.**

Ježiš však prišiel na túto zem, aby nám ukázal, že nebo je otvorené a že čas milosti trvá. Prišiel, aby sme aj my mohli s neochvejnou nádejou hľadiť hore k Pánovi, keď budú ľudia okolo nás zúriť ako vlci, keď nás budú ohrozovať, nebudú nám rozumieť, nebudú chcieť počúvať, keď nás budú chcieť kameňovať. Ježiš prišiel naplniť slová žalmu: *„prepadli ma v čase môjho trápenia, ale Hospodin mi bol oporou. Lebo Ty zachraňuješ ubiedený ľud. Môj*

Boh mi ožiaruje temnotu. Ved' s Tebou napadnem aj zástupy, so svojim Bohom preskočím i múr“ (18).

Máme rovnakú nádej ako Štefan a vidíme budúcnosť v Božom kráľovstve, ktoré nám Boží Syn išiel pripraviť? Alebo sme zaslepení pýchou a týmto svetom natoľko, že nedokážeme vidieť Božiu lásku a počuť slová o spasení?

Naučili sme sa, pomocou negatívnych skúseností, že je lepšie nevidieť a nepočuť. ***Najlepšie je stáť a pozerat', byť prítomný, ale nič prevratné neurobiť***. Podobne ako Saul v tomto príbehu. Takých prizerajúcich sa bolo veľa aj pod krížom. Neurobili nič. Nezasiahli. Iba pozerali. Možno v duchu nesúhlasili a nadávali potichu. A možno súhlasili, ale nemali odvahu to vyjadriť verejne. Tu prichádza na rad odpustenie.

Štefan odpúšťa svojim mučiteľom tak, ako Kristus odpúšťa tým svojim. „*Nepočítaj im to za hriech. Odpusť im, lebo nevedia, čo robia*“. Nádherné slová, ktoré však nie je ľahké vysloviť. A predsa sú to slová pre nás a o nás. To za nás prosí Boží Syn – aby nám náš nebeský Otec odpustil všetky naše hriechy, pretože nedomýšľame, aké budú mať následky, pretože, často naozaj nevieme, čo robíme a ako to môže ublížiť. Slová diakona Štefana sú prosbou aj za nás, keď v živote často robíme zlé veci alebo len tak stojíme a prizeráme sa na zlo, ktoré sa deje v tomto svete. Sú to slová prosby za nás, aby nám Boh odpustil aktívne konanie zla aj pasívny prístup k nemu. Oboje sa nás týka.

Kiežby sme to vedeli vysloviť v tomto svete, ale najmä vtedy, keď budeme opúšťať tento svet. Ježiš aj Štefan sú nám v tom príkladom.

Dnešný druhý sviatok vianočný je pokračovaním Ježišovho príbehu v príbehu človeka. V živote Štefana, ktorý veril a vierou aj žil. To máme robiť aj my, aby o nás platili slová Písma: „*radujte sa, že vaše mená sú zapísané v nebesiach*“ – a to pre lásku Pána Ježiša Krista, ktorej sa chytáme vierou, ktorá je ochotná ísť za Kristom kdekoľvek a napriek všetkým. Táto **viera je aktívna, činná, je to viera hľadiaca do neba, no žijúca na zemi. Je to viera vnímajúca, že Bohu nič nie je nemožné.** O tom svedčí príbeh radosti v narodení Ježiša aj príbeh smútku v smrti mučeníka Štefana. O tom môže vydávať svedectvo aj náš život. Amen.